

[Socialministeren.]

at man gaar denne Vej; det er dog ikke mere mærkeligt end, at man gaar en tilsvarende Vej for dem, der har forsikret sig i Tilfælde af Sygdom. Der har vi dog lige siden 1891 haft Fattiglovens § 63, hvor det offentlige, uden at vedkommende skulde yde noget, gennem en tilsvarende Form som den her gennem Kommunen ydede kunde yde samme Beløb, som vedkommende havde sikret sig. Saa er der dog ikke efter den gældende Lovgivning — og vi har jo kun den gældende Lovgivning at operere med — noget mærkeligt i, at man fremsætter et Forslag som dette.

Man kunde ogsaa — hvad jeg havde haft mest Lyst til — have formuleret det netop i Overensstemmelse med Fattiglovens § 63, have givet de arbejdsløse en Ret til den samme Understøttelse, som der ydes dem af Arbejdsløhedskasserne, svarende til Sygekassehjælpen. Man har været inde paa det før, man var inde paa det i 1908 eller 1909, saa vidt jeg husker. Naar jeg ikke har foreslaaet det, er det alene, fordi jeg var saa fuldkommen sikker paa, at Oppositionen i hvert Fald ikke vilde gaa den Vej. Den vilde ikke vise de arbejdsløse større Imødekommenhed, end Regeringen har vist dem gennem dette Forslag — det føler jeg mig fuldkommen sikker paa.

Jeg kan ikke efter mit Kendskab til Forholdene i Øjeblikket, efter de Tal, der er oplyst, efter den Diskussion, der har været de sidste to Dage, samt efter det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser tro paa, at de ærede Oppositionspartier virkelig vil sige til 30 000 danske Borgere i dette Øjeblik: Vi vil ikke hjælpe jer paa en anstændig Maade, vi vil kun henvise jer til Hjælpekassehjælp eller Fattighjælp.

Einer Jensen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Krag i sin Udredning af den Kritik, der kunde rejses mod Forslaget, helt glemte, at Forslaget ikke er et Forslag, som alene tager Sigte paa de arbejdsløse, men et Forslag, som væsentligst tager Sigte paa de 30 000 Arbejdsløhedskassemedlemmer, som Loven af 1. Juli 1927 har berøvet Understøttelse og Muligheder for at opretholde Livet.

Det ærede Medlem talte om Agitationen mod Krisekasserne. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der saa tidt har omtalt dette Spørgsmaal, har faaet Besked paa, at det er urigtigt at tale om Agitation mod Krisekasserne. Nej, det, der er Aarsag til, at Krisekasserne ikke kommer, er, at der er Grænser for, hvor meget man kan paalægge

Medlemmerne af Arbejdsløhedskasserne i Udgifter til Kontingenter. De to Trediede eller 180 000 Medlemmer af Arbejdsløhedskasserne har jo en Løn, der ligger mellem 1 500 og 2 500 Kr., og af dem afleverer de mellem 70 og 100 Kr. om Aaret til Arbejdsløhedskasserne. Det forekommer mig at være en meget anselig Skat. Man har ingen som helst Berettigelse til at tale om en Agitation mod Krisekasserne, foranstaltet af de socialdemokratiske Ledere og Fagforeringsformændene.

Det ærede Medlem kom saa med nogle fantastiske Tal. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har fundet dem. Det ærede Medlem talte om, at Arbejdsløhedskassernes Formue var forbedret med 25 Mill. Kr. de sidste 4—5 Aar — saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Det fremgaar af Arbejdsdirektørens Beretning for 1927—28, at Arbejdsløhedskasserne den 31. Marts 1925 havde en Formue paa 13 560 000 Kr. Arbejdsløhedskasserne har i Dag en Formue paa 17 Mill. Kr., det vil altsaa sige en Stigning paa 3½ Mill. Kr. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil indrømme, at en Formue paa 17 Mill. Kr. ikke betyder stort overfor Understøttelsesudbetalinger, der i 1927—28 var 28 Mill. Kr., i 1928—29 24 Mill. Kr. og i 1929—30 18 Mill. Kr. Der er altsaa end ikke i Formue opsparet saa stort et Beløb, som der udbetales i Understøttelse. Men endelig glemmer det ærede Medlem, at hans Lov af 1. Juli 1927 jo har nedsat Stats- og Kommunetilskuddene væsentligt — i de sidste to Aar henholdsvis fra 65 til 53 pCt. og fra 53 til 48,8 pCt. Medens vi i 1907 fik Krone for Krone, faar vi nu et Tilskud paa 48 pCt.

Jeg beder det ærede Medlem, for ikke at komme i den Situation at skulle bruge stærke Udtryk, vise, hvor de 25 Mill. Kr. er henne. Jeg skal ikke bruge et saa stærkt Udtryk, at jeg senere af Formanden skal have en Røffel for det, men ellers synes jeg, at i dette Forhold kunde et stærkt Udtryk udmærket passe.

Christmas Møller: Det er blevet mig meddelt, at det ærede Medlem Hr. Rager som Svar paa mine Bemærkninger om en fælles Krisekasse for arbejdsløse er kommet med den Udtalelse, at han aldrig har set et saadant Forslag, og at det ikke kunde nytte at blive ved med at tale derom, men at man virkelig ogsaa maatte se et Forslag. Jeg skal i den Anledning kun henvise det ærede Medlem Hr. Rager til Rigsdagstidendes Tillæg B. for 1925—26 Sp. 2594 ff., hvor han vil se et Forslag til